

У Новоме Саду 20. септембра 1887.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве 10 — 5, — 2½, динара или франка. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду ружички се пиљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien Hernalsner Gürtelstrasse, Nr. 9.) — Претплата и све што се тиче администрације пише се штампарији А. Пајевића у Нов. Саду. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда, слова као што су ова и сваки пут 30 новч. за југ.

Гарашанство на издиханију.

По буџаци можда ћеш још наћи
 Од те багре који егземплар.
 Из „Виделског“ мрака помоли се
 Још некоји, желећ' Србу квар.
 Али, али, — где тако ми бога,
 У скупштини нема ни једнога.

У апсани злочинци се лече,
 То је мета тако гадном труду.
 Некол'цина у апс ће да сађе,
 А неколко још седе у суду.
 Али, али, — где тако ми бога,
 У скупштини нема ни једнога.

Прећ' ће и то, — и онда ће само
 Фантазија цајтунга, ујшага
 Варат' друге, а варат' и себе
 Да им јоште живе браћа драга
 Свуд ће она наћи зеља тога —
 У скупштини никад ни једнога.

Шетња по свету.

Дакле дочекасмо већ увод у наше фашанке. Мислили смо већ, да ће то почети са каквим српским „нобл балом а „у корист помађаривања српске дечице“, кад тамо, а оно се изврзла „прва паорска беседа у Сентомашу“, а „у корист једног болесника“. Видите ви, шта све још веће бити!

Но дан те беседе, која је почела „равно у пола два сата по подне“, ваљда у знак, да Сентомашани немају рад чега бегати од белог дана, беседио сам са више њих о тој беседи. Један новосадски бостанција показао ми је брзојав, кога су он и његови другови отпразили у Сентомаш. Брзојав гласи: „Данашњој

паорској беседи у Сентомашу од нас новосадских бостанција. — Кад разабрасмо о вашој беседи под управом Кике, нами од радости порастеше кике. Нев је благословено!“

Говорио сам о тој беседи и са једном госпођицом „Unverschämht“, рече она, и показа ми на једно место у позиву које је гласило: „Миша пл. Николић Гавер, обећао је, да ће повести велико старо чувено коло, ако се још нађе која играчица из старијег доба.“ „Зар не видите ви“, настави госпођица, „куд ово шиба. Ја бих хтела знати, која ће женскиња стати у то коло. Ваљда да јој после кажу, како има 100 година.“

Удес ме нанео и на једног конзервативца. Тај је замерао свему. „Шта значи то“, питао је он, „позив и свима другим живим, које је господ бог по образу и подобију свом створио.“ Зар ми не знамо да се тим циља на неку, једнакост? Гледај ти њих! Па шта значи оно, где веле да ће се свирати старе народне ноте. Како су они то фино наместили. Старе народне ноте! Хајд нека, нека, кад им враг не да мира.“ — Чудим се само, што није запео оком и на оно место које вели: кад један топ пукне, отвориће се дворава кад два топа пукну, отвара се каса; кад три топа пукну и т. д. Та из тог пуцања топова могао је извести читаву револуцију.

Но као што читам, беседа је испала сасвим лепо и корисно. Па и у Србији су почели већ фашанке јер су и тамо повели „народно коло“. Напредњаци су добили „кошар“, а Гарашанин је за сво време беседе не само седао, него је баш насео. Ко тако прође на народној беседи тај дабогме после све редом оговара. И напредњаци мира издају новине „Видело“, опет не пишу о томе, шта се сад у Србији „видело“, него пишу: Шта се чује? А они чују свашта.

У свакој земљи се догађају пожари, којих већ

мора бити због непажње и несретних случајева, десе се и похаре, па некад и убијства. На основу тих случајева излази сад Видело: У новинама излази велика рубрика под насловом: „Шта се чује! а та се рубрика пуни овако.

Дође н. пр. у уредништву Видела ма ко са стране, одмах подскочи уредник с места, и запита: „Шта се чује!“ — Чује се да немамо ни једног посланика. Или други одговора: „Чује се да смо долијали за навек“

Но уредник не пита то. Он пита: јел било у ком крају пожара, крађе ил убијства? И кад покупи такве случајеве, он то донесе под политичком рубриком: „Шта се чује?“, и удеси тако, као да савезна влада иде ноћу по Србији, па пали напредњацима куће, краде их и убија их.

Србија нема одавна доброг шаливог листа, али та „Виделова“ рубрика: Шта се чује, то вам је у маломе шаливи лист, каквог од скора није било. И да су данас напредњаци на влади, ја бих чисто рекао, да зато непуштају „Стармали“ у Србију да не прави конкуренцију тој Виделовој рубрици: „Шта се чује?“ Ал овако, не знам шта да мислим.

Но — збиља: Шта се чује. Ништа!

У Ш Т И П Ц И.

Како да вкрсте Срби посланици владине странке свој велики лист? Е па: „Велики лист“, то би најбоље било.

Само је питање, како ће наћи пара? Ми ћемо им рећи. „Ево им „пара“ у Јотином „Србском Народу.“

Ти се посланици искупише, да покажу Тиси свој

тачан програм, управо своје политичко вјерују. Кад видише да то не иде, они збуњено почеше муцати: „Оче наш. . .! Тиса чим је чуо прве речи, рече: „Доста, добро је.“

Дакле Загреб није пред баном Хедерваријом загребо, но оста на мегдану.

Чудне смо талије, са великим жупаном Талијаном. Тај хоће да се код нас ради по-турски.

Капошварски избор по рачуну жупановом кошто је владину странку 225.000 фор. Ако се тај незаконит избор обори, морало би се издати при новом избору још једанпут толико. А то не иде у владин нов програм, који гласи штедња.

Били су избори у Србији. Читај: „Изгори у Србији — и траг напредњаштва.“

Што нема трага од напредњаштва, то је Пери Тодоровићу из политичких разлога немило али из других разлога би му било мило.

Перу су међутим скинули с чина. Сад не може више напред, а богме више ни натраг. То је баш зло.

Неки мађарски листови се чуде шта ради Фијума. Они мисле ваљда, Фијума долази од речи „fiju“ (син.)

Ми Срби зовемо Фијуму Реком. Нами дакле није чудо што је Река зашумила. Министар Барош хтео је да ју стегне, а Река, као река, раздире стегу.

ПОДЛИСТАК.

Излечила се.

Шала у једном чину.

Лица:
Јован Јашић.
Милица, жена му.
Ујак Пера.

Соба код Јашића са столом и новинама на њему.

ПРВА ПОЈАВА.

Милица у јутарњем оделу седи и задубила се у књигу. Ујак долази на средња врата и застане.

Ујак. Добро јутро! — Та још не чује! Трипут сам куцао. Али то је већ сад, кад се женскадија ода каквим блутовим романима, онда постане и глува и слепа. (Оде к столу и узима новине.) А такве су све, па и сама моја сестричина — иначе добра душа — али за романима да полуди, баш сасвим да полуди. Но она би се већ оканула романа, кад би јој девет или десет цмоглана скакутало око стола, хехе, ала би летили романи у запећак! — Да видимо шта ће бити ново. (Гледа у новине, но прислушује међу тим шта Милица говори.)

Милица (оставивши књигу). Дивно! Како је романтична ова појава! Он клечи и моли је за опроштење и

кад ју је то дирнуло напоследку падне му у наручја. (Чита.) „Један ватрен пољубац беше знак потврде новоме савезу, и чудно осећање, баш као електрична струја, обузе двоје измирених. И као кад сунце после кишице новим сјајем сине, тако је исто синило и сунце нове им среће, и сви мрачни и облачни дани беху заборављени.“ (Узе књигу и излази напред на позорницу.) Божанствено је то! Па у многим књигама долази тако исто, и зар баш да нема истине у том? Зацело има таквих појава у животу али како да се никад мени не догоди тако што? Читаву годину дана били смо под прстеном, а већ по године како смо венчани — али таквих сцена никад. А мој слатки мужић је тако добар, тако благ, све ми чини по вољи, али то му је све и сва. И то постане временом несносно. Како би му радо опростила, само кад би ми прилике дао! Али бадава! Нема па нема! Бар да се задоцни кадгод из читаонице! А јок! — А како дивно мора да је — кад се двоје мире. Ах! (Седне и опет стане да чита.)

Ујак (зачуђено је посматра.) Гле само! То су ми лепе ствари! Дакле таке ствари чита моја сестричина из тих романа! Баш је добро што сам докучио, бар знам шта је боли! У осталом, не треба она да зна, да јој боле знадем ја — не, не! — Не треба да зна! (Излази лагано кроз средња врата.)

Бугарска влада хоће да промене стање. Сад влада тамо досадно стање, а она хоће да промени у опсадно стање.“

+

Делегација — невеста.

Зашт' се многи труде
Доћи у Пешту?
Хтели б' грлит' богату
Драгу невесту.
Јер њен мираз лепо,
Одвећ им мио —
(Зато се и зове:
Dele — ga — tio).

— кри —.



Ђира. Ти си канда веровао Фалбу, да ће око 6-ог или 7-ог септ. бити јаких потреса. — Па ето тога није било.

Спир. Ко каже да није било? А зар се није јако потресао Фалбов infalibiliaet.

П у с л и ц е.

* * * Калвоки је Бисмарка походно. Боље је и то него кад Бисмарк (са војском) нас походи.

⊙. Криши се мало задоцнио на ту посету; али

ДРУГА ПОЈАВА.

Милица сама.

Милица (после мале почивке чита даље.) „Прошло је неколико месеци од оног догађаја и још је увек у тој малој кућици тишина.“ —

ТРЕЋА ПОЈАВА.

Јован, Милица.

Јован (брзо кроз средња врата утрчи и носи киту цвећа). Добро јутро, моје Милче!

Милица (лагано и хладно диже главу са књиге.) Добро јутро!

Јован. Зар се тако задубила?

Милица. Да.

Јован. Ал тек ћеш ваљда поклонити један поглед свом мужу.

Милица. Нак.

Јован. Гле, гле само ово цвеће, што сам ти га донео. Донада ли ти се.

Милица. Лепо је. Хвала!

Јован. Баш слабо сам те изненадио. Зар се не радујеш ружама? Та ти си их тако здраво волела.

Милица. О, зацело се радујем.

Јован. И ти то таким нагласком говориш, баш као да се не радујеш.

између четир око боље се могу људи претварати, него између шест очију.

⊙. О деоби Балкана само се шапуће. Но шапуће већ ваљда мозак поучити, да је боље с миром него с чиром.

⊙. Лена је била у Србији слобода избора. Сад долази избор слободе.

⊙. И Тиса се обвезао на штетњу. Ту нам је лаж могао уштедити.

⊙. Загребачка општина хтела да тужи бана. Ал то није слободно. Сад ће можда бан тужити општину. Дали ће то бити слободно.

⊙. Анђелић би волео таки сабор, који би сам себе убио. Ако је тај посао користан, нека нам у томе Анђелић пример пружи.

И п а к.

Ипак Герману Анђелићу с правом кирира титула Светост.

Јербо се радо свети.

Један страдалник.

Милица. Како то?

Јован. Милице, слатка Милице, шта је теби од неког времена? Ни да ме погледаш честито? Шта је то?

Милица. Ја не знам шта је теби, а ја се баш ни најмање нисам променула.

Јован. Не, не, ти си се променула, само ми реци јесам ли ја томе крив. Реци само, а ја ћу ти све чинити по вољи. (Хоће да је загрли.)

Милица (бранећи се.) Пустите ме!

Јован. Шта ти је за бога!

Милица. Па није ми ништа.

Јован. Јесам ли те увредио?

Милица. Ниси.

Јован. Ја то не разумем; ал се тек не срдиш ваљда на мене.

Милица. Не, ја се не срдим! Како би се могла срдити?

Јован. О та то би ужасно било!

Милица (гледа на сакат.) Охо, већ је крајње време да се иде у кухињу — већ једанаести час. (Одлази на лево.)

ЧЕТВРТА ПОЈАВА.

Јован сам.

Јован (још непрестано држи цвеће у руци.) И већ од неког времена тако па тако! Не знам какав јој је при-

Ћачка доскочица.

Кад је Тома Н. добио од Гарашанинове владе прекрасну штипендију, са којом — ако не буде сувише на књиге трошио — моћи ће живити као мали барон, и кад се већ уписао у универзитет, онда ће позвати неколико сиромашних коншколара (који не бежу штипендисте) на вечеру, да их почасти, да једанпут увиде ко је он.

Тома, са неуморном добротом наручује сиротињи шампањца; својеручно им пуни чаше, али — сам не пије. И тиме хоће да покаже своје инглеско прфоумље.

Раја је донекле слабости његовој попустила, док се није мало загрејала. И кад се Тома опет куцну са сиротињом, а не хтеде испити, онда му Н. Н. окра „Мићу Гаравог“ и рече гласом велијим:

Та пи Томо, кад си питомац!

Тома би се на тај калембур свакако једио, али се сад десет пута већма једио, што је знао да келнер разуме српски, те га неће држати за барона, макар му дао целу форинту трингелда.

М. Н.

Успоменицу. ○

Овај је мудар савет

Многима спас'о коже:

Ко не мож' како хоће,

Нек хоће како може.

Шта? мргодиш се, побро!

Па добро, добро, добро:

Кад нећеш како можеш,

Ти мози како хоћеш.

3.

у глави — ради што год хоћеш —! — све по старом —! Једва је погледала цвеће, тако дивне руже. Да сам их пре донео, знам да би за сваки пупољак добио по један пољубац. Скоро да помислим е је болесна. (Док ово говори, узима чашу и меће цвеће у њу.)

ПЕТА ПОЈАВА.

Ујак Пера. Јован.

Ујак (кроз средња врата.) Здраво, Јоване брале, шта ми добро радиш?

Јован (незадовољно.) Ах, какво добро! Нема ту никаквог доброг.

Ујак. Но, шта је теби, ваљда си на леву ногу устао.

Јован. Нисам.

Ујак. Па који ти је ђаво? Што гунђаш непрестано?

Јован. А зар гунђам?

Ујак (долази у ватру.) Чуј ме Јоване! Биће триста чуда, ако ми одмах не кажеш, шта ти је?

Јован. Је-ли да ти није право? — видиш тако је исто и мени.

Ујак. А шта то?

Јован. Па ето то, да се когод дури и бури, а не знаш зашто.

Ујак. Ја те не разумем; ето ја се баш ни најмање не дури.

Таман семе за децу.

Молим вас лепо, прочитајте ову песму, која ево таки долази:

А ц а.

Добио је мали Аца
На „дроту“ пајаца,
Па га вуче цео дан
Мити једе — нит' је сан: —
А пајац му лепо игра
Окреће се као чигра. —
Ногом цупка, — главом клима,
И звекеће прапорцима,

Ацко с' само смије
На те врагољце.
Ето иде мама, Ацо,
Дед' устави, мали брацо! —
Ал Ацкошу бриге није,
Он се оно м врагу смије
Па довика мајку с врата:
Гледај, мама, исти таша.

Као што видите, ова песма није лоша; у сваком шаљивом листу згодно би испунила празнину. Али пошто та песма није изишла ни у ком шаљивом листу, већ баш у 14-ом овогод. броју „Мале Србадије,“ „једином“ дечијем листу у Србији, то ми морамо запитати сл. уредништво „М. С.“, шта је управо са том песмом хтела да учини:

или да научи децу, како је то лепо кад се са родитељима својим подсмевају. —

Или је сл. уредништво тиме хтело, да само себи сведоцбу изда, како још до сада бистра појма нема о томе, шта је за децу, а шта није.

НВ. „Малу Србадију“ не уређују какве берберске или терзијске калфе, већ ено на челу истога листа видимо имена двојице учитеља, а власник је листу неки одбор, јамачно састављен опет од школских људи.

За чудо!! ○

Чудо дивно! Мата с' Пелом
тако красно живи,
да им цео комшилук се
не престано диви!...

Већ толико година је

Јован. Та ти не, али —

Ујак. Па ко? де, реци!

Јован. Ах, није вредно да говорим! Но ти ћеш можда погодити шта је у ствари, та ти си јој ујак.

Ујак. А ти о твојој жени говориш.

Јован. Јест, на жалост.

Ујак. Но, па шта је са њоме?

Јован. Е кад би ја то знао! То је баш оно. Премишљам, да нисам ово, или оно, — да јој нисам што казано — али не, ништа под овим небом! Па ипак је тако чудновата од неког времена, хладна је спрема мене, богами дошло ми је да се скоро забринем.

Ујак. И ти збиља, ништа јој ниси учинио?

Јован. Ништа. Разумеш: ништа!

Ујак. Хм!

Јован. Шта ти на то велиш?

Ујак. Ја? — Ох! —

Јован. Је-ли да и ти не знаш помоћи томе?

Ујак. Да-ли ти могу помоћи? — Зацело ти могу препоручити један лек.

Јован. Заиста?

Ујак. Јесте. Само мислим, како би ваљало отпочети.

Јован. И ти би ми баш могао помоћи? Ох говори ако бога знадеш, како? Говори како да је излечим?

како се узели,
па ужива ето и сад
он у својој Пели! . . .

Какво чудо?! . . . Треба знати,
праља да је Пела,
цео дан је изван куће
перућ' пола села.
Ноћу опет Мату вуку
веки дуси моћни,
(он је стражар, али знате
онај стражар ноћни!)

Па да богме, да се онда
једно с' другим слаже;
јер видите: дању, ноћу,
једно друго граже!

Др. Казбулбуц.

Досетке, наивности и др из дечијег света.

Разговарали се у друштву старији о томе, шта ко воли јести. Неко рече, како му веома прија јести мед с орасима. — То чула мала Ната, па како је брзоплет, тако се и она уплете у разговор потврдивши да је то заиста добро јести.

— А како ти једеш мед с ораси? запитам је ја.

Ната. Ољуштим ора; умочим га у мед, па га оближем; па онда опет умочим у мед, и опет га оближем, — па тако једнако.

Наша кухарица дошла са пијаце доневши у свакој руци по једну котарицу. Пред њу истрчаше Јова (осам му година) и Ђока (од 4 године). Кухарица рече Јови: „Ако погодиш у којој је корпи грожђе, добићеш један грозд.“

Ујак (премишљајући.) Најбоље ће бити ако се покажем као да си јој неверан.

Јован. Али, ујо!

Ујак. Но ја ти кажем.

Јован. Али Милица ми неће —

Ујак. Не, не, она ће бити сасвим излечена, и биће добра као што је и пре била.

Јован. Ти ми нешто загонетно говориш.

Ујак. Све ћу ти казати и разјаснити. (Узме књигу што је још на столу лежала и преврће листове.) Случајно сам прислушкивао твоју Милицу, где се сама собом разговара, и то се — то се — чекај само — аха, ево, баш ово је читала. Ево па читај! (Даде му књигу, Јован чита.) Ето тај књижевни пролетаријат, то је занело, залудило и непрестано тежи за таким сценама, и зато је она тако расположена.

Јован (читајући.) „Један ватрен пољубац — чудно осећање — — синуло сунце нове им среће — беху забрављени“ — — — ово је немогуће —

Ујак. Баш тако као што ти кажем.

Јован. Ах нашто се она одала, моја слатка Милице, којој ја све радо чиним.

Ујак. Ствар је врло проста. Твоја Милица је сретна

Јова покаже прстом на већу корпу, у којој је и било грожђе и кухарица извади и даде му један грозд. — Али таки за тим зачу се тавак глас Ђовин: Тето, ајде и ј да погађам.“

Шалио се ја са нашим Драгишом. Он узме моје наочари па је метнуо себи на очи. Ја сам знао да он кроз моје наочари не може добро видети, но ипак га запитам:

— Видиш ли што?

— Видим.

— А шта видиш?

— Видим да не видим.

Ситна кишица.

Скромно приказаније још скромнијег Павела.

И опет, дакле, један од новајлија ево!
који уопште до сад „никако“ није пев'о.
Ово „никако“ молим на уму да имате па као таком па му и кроз прсте гледате.
Он ће вам за то immer, immer anhänglich sein, и гледаће што више да не буде „gemein“.

I.

Једној фторобрачној дјевојци.

И ти си некад била (у своје време) млада, то ти ево признајем ал ниси још и сада.

и сувише, и баш зато што је сретна, зато је несретна. Да си јој мало мање чинио по вољи. —

Јован. Али, ујо!

Ујак. Жао ми је, но ствар баш тако стоји.

Јован. Па верујем. Но шта да радим?

Ујак. Само, мене слушај, па ће све бити добро. Милицу мораш задовољити, само мора — у осталом доцније ћу ти казати. Само кад би знао — (премишља.)

Јован. Шта?

Ујак (сетио се.) Ја мислим како би најбоље — чекај само. Ту је. Ово писмо (узима га из шпага) добио сам од моје куме заједно са сликом. Гле, лепо створење, а? Ово писмо жртвоваћу за љубав мира у твојој кући. Видиш овде стоји! „у старој љубави твоја — Катица“ — ово ћемо друго одерати, а обоје ћемо метнути на новине, на твој писаћи сто. Милица ће се већ убезбедити. (Метне писмо и слику.)

Јован. (Забринут.) Како би било да се оканемо тог посла?

Ујак. И она да и даље тера своје.

Јован. Милица ће се ужасно поплашити.

Ујак. Тако јој и треба.

Јован. Али ја ћу волим.

Истина твоје лице
не стиди с' многе сеже,
и то признајем — али
то чине апатеке.

II.

Имао сам...

Имао сам једног друга
име му је било „Ваја“
красан беше само ј' вол'о
туђе песме да прекраја.
У песми му, признат' морам
погрешака много нема
само један малер беше:
ко их чита тај задрема.
Па ипак му (дивно чудо!)
Нико не хте да их куди.
(Валда зато што је Ваја
Био малко „смешне“ ћуди.)

III.

Кад би...

Кад би тетка била мушко,
она б' била тетак;
кад Бранковић не би шушко,
— ко би говорио мађарски?
(није слично ал' је жалостивно.)

IV.

Тужна успомена.

И ја сам једну вол'о
Ал' та је била „фајн“,
И „немецки“ је знала
Знала је касти — „херајн!“
Описат њене дражи
ах! то је „штмöglich“,
Пробао сам али увек
— испадне рђав стих.
Зато ћу сада само
(Ал' то нек сав свет зна!)
само ћу име касти
звала се — Макрена. Павел.

Ујак. Па баш зато треба је излечити.
Јован. Али ако —

Ујак. Та шта увек твоје „ако!“ — Хај'дмо амо па
ћемо се већ договорити. (Обоје одлазе кроз средња врата.)

ШЕСТА ПОЈАВА.

Милица сама.

Милица. (долази с леве стране) Тако, ствар је гото-
ва. Сад морам прво видети, ко се заручио, ко је умро, јер
још данас нисам читала новине. Где су само? А где их
на столу! (Оде и види слику.) А шта је ово? Слика неке
младе женске и то на столу мога мужа? Ко је то само?
Где и неко подерано писмо — (чита) „у старој љубави,
твоја — Катица.“ Јаој по богу шта је то? Одкуд Јовану
тако писмо? Зар он — „у старој љубави твоја — Кати-
ца“ па још уз то и слика. Јели то могуће? Зацело! За-
цело је какав љубавни одношај. (Јецајући.) Ала сам не-
сретна. (Наставиће се.)

С брда с дола.

III.

Нека нам се не замери, што у прошлом броју не ја-
висмо баш ништа ни с брда ни с дола. Знате како је. Сад
смо били толико заузети брлским пословима, да и из
дола никаква вест не долети

Пошто смо се уверили, да се за сад немамо никаквој
новој врсти филоксере надати (и ако дописник „Вра-
жјег Доба“ из Загреба јавља, да Илоку и околини ипак
нова опасност прети); пошто није било више изгледа, да
ће бити још леда и туче (јер су важнији вашари већ про-
шли); пошто смо спремили бурад (и бурат) и све што је
за бербу нужно, ми планинци смо брали винограде. Но
ако нас још која година послужи као ова, обраћемо
брзо и — бостан, ту нам неће помоћи ни Арсенићева ин-
терпелација ни његов гозорин — Filoxeram.

Било како му драго, тек је берба прошла. Ми смо
обрали винограде; посланици су побрали дијурне, ли-
хвари се набрали меда (и једа); Бугари су изабали
кнеза; Кнез Фердинандо I. одабрао је министре и —
коње, што ће их поделити међу офицере; министри су
сабрали дефицит и одмах констатовали, да ће и бостан
брзо — обрати; Јога и Радић, као обрати, морали су
пообрати жалосно искуство, да им се бар за неко време
ваља делити; западњачка дипломација је набрала —
обрве и штудира, како ће да размрси конце источног за-
плета, како и где би могли још пошто разабрати, да би
још већма могла да разбрати залутале Бугаре са сво-
јом осталом браћом.

И тако сад у Септемберу на све стране беру у
варијацијама а код нас онег дера свако на своју страну
и на свој начин.

Деца се деру у колевкама а њихову старију браћу
опет деру учитељи (срећом само они, који још увек са-
њају о „пригипатенту“) а ко непрестано дера, мора се
један пут и надерати. За то није никакво чудо, што
такве учитеље виђамо чешће надеране и што се они
баш у том расположењу окоме на деране у школи. Па
шта више, чујемо да и у новосадској гимназији већ од ду-
жег времена професори тамошњи деру — имају за свог
колегу (но сваки мора признати да је он ваљан професор,
а ја сам ово рекао само ради калембура).

Напредњаци се седам година на сва уста (и у све
цепове) дерали: „Пара, пара!“ па, бога ми, што се
тако дуго пара, мора се и подерати. Док су били на
власти одерали су кожу народу а сад зипарају по „Виделу“
као да су сви одерани. Види им се и од дерта раде.

Сремац (али Вортманов) већ по х-ти пут дера свој
про(и)грам а посланик његов крпи, што је пре подерао
(ваљда „векслама“ при избору?) Хајд, хајд, шат се нађе
ко, који ће и њега поштено — и скрпити.

Но да се манем тог дерног претресања, па да вам
кажем једну пријатну ствар.

Пошто се крпеж мог умног берива за овај мах
подерао, то ћу вам се ја са четвртим дописом јавити тек
у последњем броју пред — четврту четврт.

Диводик.

Савет за брачни живот.

Кад муж пева,
Жена нек не зева.
Кад жена пева,
Муж нек не зева.
Кад мужић зева,
Жена нек не пева.
Кад жена зева,
Муж нека не пева.

Тако с' у рај враћају
Адам и Ева.

Надрљански.

Детиње мудровање. ○

Мога пријатеља А... а, обрадује госпођа сваке године са „поновом“, било мушким, било женским. — Читаво туце таквих „новина“ доказују издашност природе! ... Кад год наступи време тим „збитијама“, а гђа „Пеника“ већ спрема, шта ће требати, а нарочито се на извештај кревет велика пажња обраћа: шлингани чаршави и душеци, свилени јорган и прочита треба да су у приправности, кад „новојнице“ стигну и т. даље, и т. „ближе“!

Ономад дође у госте моме пријатељу, неки давно очекивани мио гост; гђа је баш пре десетак дана напустила онај „свечан кревет“, а сад да би госта боље удомила, опет навлачи оне шлингане јастуке и дотерује кревет како лепше може. Њена шестогодишња ћерка пратила је пажљиво ове припреме материне, и на ове грдно чуђење уједаред поче је дете интерпелити:

„Мама!... Па зар ћеш ти опет — — добити мало дете?!?!“

Шта велите на ово?

Др. Назбулбуц.

Све дужнике наше, којима са данашњим бројем цедуље шаљемо уз ознаку колико који дугује, учтиво молимо да сваки свој дуг подмири у најкраћем времену. Нека сваки помисли да је издавање новина скопчано са великим, разноврсним трошковима, па кад ми ове кад и кад на штету своју морамо да подмирујемо, право је да нама плати сваки, који новине прима и чита. Иначе мораћемо у листу јавно по имену свакога позвати који то не учини у року од 14 дана. Не желимо бруке, али мораћемо учинити, ако дотични неће да своју дужност учине. Зато поновљено молимо свакога, ко данас у своме листу цедуљу нађе, да исту пажљиво прочита и свој дуг пошље.

Такођер молимо и све оне, који нам што за овај лист од прошле године дугују, да свој дуг у најкраћем року подмире или да одговоре ако су коме што у име тога дуга за наш рачун платили. Сваки од оних добио је карту колико и за које време дугује. Нека нико не чека, да га још и другим путем за овај дуг опомињемо.

АДМИНИСТРАЦИЈА „СТАРМАЛОГ.“

Још се могу добити сви бројеви „Стармалог“ од почетна до данас.

Нова музикалија.

Звичај марш, композиција Стевана А. Станковића,
Издање српске књижаре браће М. Поповића у Новом Саду. 1887. Цена 50 новч.

КЊИЖЕВНА ВЕСТ.

Изашла је књижица:

ФИЛИП ВИШЊИЋ

СРПСКИ ПЕСНИК, ГУСЛАР И ЈУНАК.

Књига говори опширно о Вишњићу и значају његовог рада, а доноси његове најлепше песме, као:

1. Почетак буне на дахије. 2. Бој на Салашу. 3. Бој на Чокешини. 4. Бој на Мишару. 5. Дика Слјепца (песма Симе Милутиновића-Сарајлије у славу српском гуслару Филипу Вишњићу.) Књижицу је уредио Иван Иванић новинар. Цена је књизи 20 новч. а добити се може у свима српским књижарама.

Књижара Крајновића и Суботића.
у Срем. М тровици.

РЕД ПЛОВИДБЕ.

Пошт. лађа
од 24. марта



1887. до
даље наредбе.

Из НОВОГ САДА у СЛАНКАМЕН-ТИТЕЛ: сваки дан у 5 и по сахати после подне.

Из НОВОГ САДА у ПОТИСКЕ ШТАЦИЈЕ: изузимајући петак сваки дан у 5 и по сахата по подне.

Из НОВОГ САДА у ЗЕМУН-БЕОГРАД: сваки дан у 5 и по сахата по подне.

Из НОВОГ САДА у ОРШАВУ-ГАЛАЦ: средом, петком и недељом у 5 и по сахата по подне.

Из НОВОГ САДА у ЦАРИГРАД преко РУШЧУКА-ВАРНЕ: недељом у 5 и по сахата по подне.

Из НОВОГ САДА у БУДИМПЕШТУ сваки дан у 10 и по сахата пре подне.

У НОВОМ САДУ, 23. марта 1887

ОДПРАВНИШТВО.

О Г Л А С И.



ФРАЊЕ ХРИСТОФА

ВЛЕШТАВИ

ЛАК ЗА ПОД



без мириса, брзо се суши и трајан је

Са својих практичних особина и једнострукости у употреби згодан је за самосвојно лаковање патоса. Собе после 2 сата могу се употребити. Има га у разним бојама (које су као год и масне) а и без боје, који патосу само блеска дају.

Углед и упутство за употребу налазе се код стоваришта

Фрања Христоф, Берлин и Праг. 4—6

Проналазач и творилац правог влештавог лака за под.
Стовариште у Н. Саду код Љ. Стефановића.



ЖЕНСКЕ ЛЕПОТЕ

За одржање и пољешање

Дра Боте помада за лице

Најбоље ерехство. Она уклања за најкраће време поре, мрке
флеме и свакојаке осипе у лицу. Савијм је нешкодљива и
јакко се ова не прани са масном, те не проузрокује губу
лице на лицу. Цена једне летке 1 фол., мада летка 50 новч.

Дра Боте водича за умивање

Особито добро ерехство да чува лице од бора и чини да лице
поостаје свежије и већије еластичност. 1 боца 50 новч.

Главне стовариште за разаштање код прозивања

АЛЕКСАНДРА П. КОВАЧА, апот. у В. Бечкереку.

Главне стовариште у Новом Саду у трговини Ципте Јо-

вановића. — У Бујанешти Главни Лето: Josef Tröck, Königs-

gasse 12. — У Демњаву апотекe C. M. Jahnner, Klausmarkt

und Albert (Stadtpothke), St. Tereza — У Колошвару у

Trischler, Turfmarkt. — У Бел. Гр. Миклошу Bestid, Messdorf.

Како је ова прва наш прозивач, ако има горе насли-

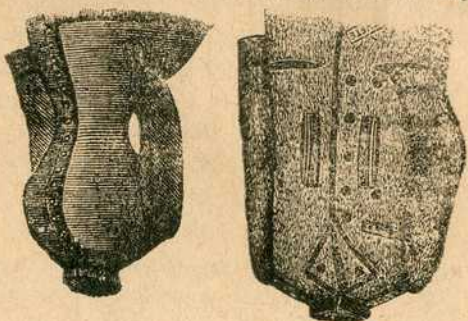
кана наша заштитна марка и ако је зготовљена у апотеки

Наруџбине са стране обављају се најбрже.

3-10

Врата, хладноћа!
не шкоди!

Сакс
1 ф. 80 н.



"ГРАЋАНСКИ"-ЈАКНОВИ

Непробојни, топли, трајни и за чувао је фтини су моја
плетени вулени јакнови и особито добре стоје чејани и од лодна
по невој леми од 1 ф. 80 н. у 1. квалитету плетени. Ова главни
"грађански"-јакнови за сваког су човека најпознатија одећа,
и кимко га у овим годинама: пенеластих, мрких, мелирених,
дран, бордо, навијих и црних. — Ко такву јакну има најбоље
поуздану топаоту и од арагомене су врлоности.
Они споменуте врсте има још две врлине сорте:

Од чоје и лодна у топ-
лој зимској квалити

Од фине зезирске вуле
у толо исплетени и топли

3 ф. 25 н.
5 ф. 10 н.

Ј. Фекете, разаштање одећа
БЕЧ, Hundsturmstrasse № 18/19.

1-12

Кастор (Вучене) Штримпеле! In gros цене Jägerdorfer (Trauen)
Strümpfe № 3 в. 6.70. № 4 в. 7.50 per Duzd. Schleier (Trauen) Strümpfe
9 L. в. 7.—, 10 L. в. 8.10, Castor Kinder Strümpfe 1 в. 1.65; 2 в. 2.—;
3 в. 2.40; 4 в. 2.80; 5 в. 3.20; 6 в. 3.55, 7 в. 3.90; 8 в. 4.30.

Моје стовариште
у наложби за извоз
из Аустро-Угарске
државе код Аустро-
Угарског Друштва
(österreich.-ung. Export-
 Verein) у Бечу, 1.
Hollaise №. 35 сто-
ју сваким у свако
лоба слободно на
улицу

В. АУАМОВИЋ

ВЕЛИКО СТОВАРИШТЕ МАНУФАКТУРНОГ ЕСПАПА

ЛЕМИШВАР, ГЛАВНА ПИЛАЦА.

При прегледу ових цена увериће се сваки, да друга мануфактурна трго-
вина није у стању тако једини пољу продавати, као

Једна зимка чисто вулена марама од најбоље сорте (10/1 вст.) најновије моде ф. 3.30
Један пар бегова "Pique-порхета" 3/4 парн широк 23, 25, 30, 35 н.
Један пар бегова "Schmitz-порхета" 3/4 парн широк 21, 23, 0, 35 н.
Један пар Модиона за хаљине 3/4 парн широк 62 н.
Један пар (Cosmanos) за Топоће } са Бордуре 20, 25, 30 н.
Један пар Море-Порхета } најновије мустре } са Бордуре 39 н.
Један пар изврсног двоструког паркета 15, 20, 25, н.
Један пар изврсног пласитог или пласитог паркета 10, 15, 20, н.
Један комад платненог севира (30 парн) ф. 5.75
Један комад платненог оксорта (30 парн) ф. 4.75
Један комад платненог оксорта (30 парн) ф. 4.20
Један комад платна "креас"-платна (30 парн) ф. 5.—
Један комад платна од "Тарна" 3/4 парн широко (30 парн) ф. 6.40
Један комад платна од "Тарна" 1 парн широко (30 парн) ф. 5.25
Један комад платна широко 3/4 парн (30 парн) ф. 5.40
Један комад платна широко 1 парн (30 парн) ф. 4.70
Један комад платна 3/4 парн широко (30 парн) ф. 4.45
Један комад платна 1 парн широко (30 парн) ф. 3.75

! ПОШ НИКАД ДОСАДА !

9-15

Белико, добро соргирано стовариште моде-бордуре, паркета, креаса,
румбурског и холандског платна, крвечних хаљина, чаршава за
столове, салвета, марама од памука и вуле.